

Sedm křížů dodnes připomíná dávnou tragédii.

Dnes po druhý krát na sebe vzala podobu mladého Uhra. Zvedl svou pistoli, ležící vedle Johanky, postavil se a namířil na myslivce, který již žádnou nabitou pistoli k dispozici neměl. Handlíř byl lepší střelec jako myslivce a zabil ho jediným výstřelem.

Na chvíli si usedl do trávy, neschopný pohybu. Nesesedl dlouho. Větvě v lese se začaly hýbat, stromy divoce šuměly, z povzdáli se ozýval sílící dusot koní. Na místo se váhavě vraceli svatebčani, kteří v lese nejdříve hledali útočiště, ale když viděli, že vrahové již své náboje vystříleli, rozhodli se vyjít z úkrytu smrkových větví, aby se s nimi vypořádali. Byl to mladí a silní sedláci, ostříleni v mnoha hospodských rvačkách. Z dálky jeli jezdcí, aby zjistili, co se v lese stalo. Handlíř vyskočil na nohy, rozhlédl se a uviděl, jak z lesa vyšel první člověk a za ním další. Byli ozbrojeni vším, co jim les mohl poskytnout – ulomenými těžkými větvemi a kameny v rukou. Hned mu bylo jasné, že se ke koním, které si i s myslivcem uvázali o kus dále, již nedostane a zanedlouho ho postihne krutá msta. Poslední nabitá pistole, kterou držel v rukou, by ho ochránila jen na chvíli a výstřel by mstitele ještě více rozzuřil. Dřív, než k němu první z nich přišel, si pistoli namířil na hlavu a zastřelil se.

Takto vypadá romantická historka o skupinové vraždě v lese u vesnice Lesní Hluboké u Domašova, zabalená do trochu realistického obalu.

Kolem ní je spousta otazníků. Předně, jestli se vůbec stala, protože o ní nemluví žádný písemný záznam, pouze lidové vzpomínky, po čase změněné v legendu, a ještě později v kramářskou píseň, která v době romantismu musela skutečně lidí lákat. Legenda uložila do hrobů vedle sebe všechny oběti této události – vinné i nevinné, a nad ně vztyčila kříže. Ve středě, pod nejvyšším křížem, mělo spočinout tělo nevěsty, po jeho dvou stranách hroby ženicha i handlíře. Protože byl vrahem, jeho kříž prý hnije mnohem rychleji než ostatní kříže. Po jejich bocích ležely po obou stranách další oběti, včetně myslivce. Prý se v průběhu oprav v 60. letech pod kříži nějaké kosti objevily, ale ty nebyly nikdy vědecky prozkoumané a kde jsou dnes, se již neví. Když se kolem křížů v roce 2012 kopal, žádné se nenašly.

Navíc, ve své době se pohřbívalo výlučně v posvěcené půdě, a pohřby mimo ni zakazovaly již první české zákoníky, nebo zákonná pravidla. Takže neexistuje ani ten nejmenší důvod, proč by oběti tohoto činu byly pohřbené mimo ni. Dokonce tak, že jeden z vrahů leží hned vedle hrobu zavražděné nevěsty, a druhý pouze kousek vedle. To by tehdejší zákony a zvyky vůbec nedovolily.

Mnoho problémů je i se jinými částmi této historie. Je úplně nepochopitelné, proč by k únosu nevěsty, teď již zákonitě manželky, došlo až v průběhu návratu z kostela, a ne cestou tam. Až do svatebního obřadu v kostele to byla „pouze“ nevěsta, po obřadu již vdaná žena. A na takovýto čin se hledělo mnohem hůře. I ona sama byla křesťanka, která jistě svátost manželskou plně ctěla. Jistě by se takovému únosu tvrdě bránila, a zejména, kdyby skutečně k jejímu únosu došlo a její manžel by to přežil, již nikdy by se za svého únosce nemohla řádně, tedy v kostele, provdat, protože to by byl další, a to poměrně velký hřích. Únos po skončení obřadu by byl velkým vybočením z normálu. Jedině, že by handlíři se svým komplicem